

A L'EVEREST NO FUNCIONA LA RECOLLIDA SELECTIVA

Per Maria Farran i Junyent

Fa uns dies, va ser notícia que un xerpa va salvar la vida a un escalador a punt de morir a tocar del cim de l'Everest. La notícia no és que estigués a punt de morir, cosa que allà dalt passa amb certa freqüència, sinó que algú estigués disposat a ajudar-lo, un fet insòlit a tanta alçada.

A l'anomenada zona de la mort, propera al cim, les temperatures poden baixar dels -30°. Pel que es veu, allà dalt funciona més que enlloc la llei de la selva: cadascú va a la seva. Ja fa anys va ser notícia la mort d'un alpinista extenuat mentre una colla de 40 turistes/alpinistes passava pel seu costat. És el més semblant a morir al passadís del metro en hora punta.

El nostre xerpa, que aleshores acompanyava un client xinès, se'l va trobar tremolant de fred aferrat a una corda, el va embolicar en una estora i el va arrossegar durant sis hores. Salvar algú allà dalt no és com ajudar a creuar un carrer a una iaia. El nostre heroi es diu Geije Sherpa, té 156k followers. No sé si ja els tenia abans dels fets. Ell mateix n'ha penjat un vídeo a les xarxes. Avui dia, també els herois busquen *likes* a les xarxes

En el que va d'any, portem 17 escaladors morts o desapareguts i, des de la primera ascensió de l'home blanc als anys 50, hi han perdut la vida al voltant de 300 persones. No sé si només han comptat les de pell blanca.

L'Everest s'ha convertit en un parc temàtic per a turistes occidentals disposats a morir, però també a pagar una petita fortuna d'entre 24.000 i 50.000 €. Les agències subministren l'equip d'escalada amb xerpa inclòs. Tot per fer el cim més alt del planeta, per sentir el món als seus peus i fer-s'hi la foto.

Del costat xinès fa un temps que es restringeix l'ascens, però no pas del costat del Nepal, amb xifres que oscil·len al voltant de mil persones l'any entre clients i guies. Turisme massiu en fila índia dalt de la muntanya, com la cua que farien a la Sagrada Família, però sota zero. Desenes d'escaladors un rere l'altre en aquell coll d'ampolla abans d'arribar al sostre del món.

I, com en tot esdeveniment de masses, hi deixem les escombraries. On l'home posa el peu allà deixa la petja: a l'espai, al mar, als rius... L'Everest no havia de ser menys. Allà dalt s'hi poden trobar deixalles de tota mena: tendes de campanya, sacs de dormir, bombones d'oxigen... Fins i tot cadàvers que la neu capriciosa va deixant al descobert de tant en tant. És una mala imatge que no va bé pel negoci i que preocupa a les agències, és clar. El problema de la brutícia humana és tal, que el govern ha obligat a deixar una

fiança de 4.000 € a cada escalador, que es retorna si de baixada porta 8 kilograms de residus per cap. Però el fet és que molts prefereixen perdre els diners, o subornar a un funcionari abans que baixar carregats. De pujada sembla que no pesi tant, oi? Allà dalt, al sostre del món, l'oxigen baixa a un 30% i tornar carregant residus suposa un gran esforç físic. Així que donen per ben perduts els diners: embrutar va inclòs en el preu.

Si podeu fer vacances aquest estiu, no aneu al sostre del món: busqueu millor un indret més a prop del terra i on funcionin la recollida selectiva i el telèfon 112.